

opusdei.org

Rugby mi-a adus înapoi dorința de a fi cineva

Esteban Viñas, un judecător din Argentina, dezvoltă un proiect care urmărește redobândirea bucuriei de viață și a speranței deținuților care redescoperă virtuțile omenești prin jocul de rugby

15.03.2016

**Bucuria de viață a deținuților și
jocul de Rugby**

Esteban Viñas, în vârstă de 54 de ani, tatăl a 4 copii, este un fost jucător și antrenor de rugby care a activat în liga pentru juniori și este judecător la Curtea de Apel din Mar del Plata, Argentina. El este convins că iubirea este esențială pentru transformarea vieții deținuților și reșezarea ei pe făgașul bucuriei.

Cum explicați fiului dvs. disponibilitatea de a-i asista pe deținuții care poate v-au intrat cândva în casă și au îndreptat pistolul către soția dvs? Ce le răspundeți copiilor dumneavoastră care vă întrebă de ce îi ajutați pe acești oameni?”

”Singurul meu răspuns este că recunoștința noastră pentru familia, educația și șansa pe care viața ne-a dat-o ne face datori față de cei care nu au avut această șansă.”

Domnul Esteban Viñas se ocupă de tinerii încarcerați la penitenciarul

Batán prin ONG-ul “**Drum primenit**” pe care îi învață să joace rugby, să muncească și să redescopere virtuțile omenești pentru a putea trăi alături de oameni și pentru a-și redobândi bucuria unei alt fel de vieți. ”Intenția noastră nu este să-i transformăm în jucători profesioniști, ci să-i învățăm să se confrunte cu problemele vieții respectându-și semenii, așa cum se întâmplă în jocul de rugby.”

Citiți mai jos interviul cu Esteban Viñas despre munca lui în închisoare:

Ce semnificație acordați jocului de rugby în munca dumneavoastră la penitenciar?

Rugby este un sport special. Acesta presupune contactul fizic sever, dar și reguli clare în privința permisivității acestuia. Antrenorul joacă alături de echipă din prima zi ca să-i facă să înțeleagă egalitatea dintre coechipieri, că nimeni nu este mai presus pe teren. Învățarea unei

noi conduite implică două elemente cheie: puterea exemplului și desfășurarea propriu-zisă a jocului. Deținuții învață să se facă utili prin îndeplinirea atribuțiilor individuale pe care le au în cadrul echipei. Ei învață să se ajute unul pe altul și să înțeleagă că acest lucru le tămăduiește propriul suflet. Noi îi învățăm că, doar atunci când își îndeplinesc bine obligațiile jocului, devin parte a echipei. Doar conștiința propriei utilități poate să schimbe mentalități.

Din cei 150 de deținuți care joacă rugby, 60 viețuiesc în ceea ce noi numim ”încăperea respectului”, o incintă unde domină anumite reguli: ei dorm și mănâncă împreună și devin responsabili pentru propria disciplină de echipă. Când cineva nu vrea să muncească sau să se antreneze, ori introduce alcool sau droguri în incinta închisorii, este sancționat chiar de membrii propriei

echipe. Ei sunt obligați să se antreneze zilnic, să învețe și să muncească, cu excepția zilelor de duminică. Regulile sunt stabilite chiar de membrii echipei, dar singura regulă impusă este aceea de a spune ”te rog” și ”mulțumesc”. În închisoare, aceste cuvinte sunt de neimaginat, căci ele sunt considerate semne ale slăbiciunii.

Santiago Valenza, unul dintre tinerii participanți la acest proiect, care a fost eliberat recent, mi-a mărturisit: “Acest program îmi domină mintea; mi-a dat speranță, căci atunci când am intrat în penitenciar, îmi pierdusem bucuria de viață. Rugby mi-a adus înapoi dorința de a fi cineva și m-a făcut să simt că aparțin unei lumi pentru care merită să mă schimb.”

Care este rolul credinței în activitatea ONG-ului “Drum primenit”?

Programul acestuia include mai multe elemente ale credinței catolice, chiar dacă participanții sunt și catolici și evanghelici, și chiar dacă aceștia nu sunt botezați. În 2011 deținuții au confecționat un altar dedicat Sfintei Fecioare a Rugby-ului. Există un preot care îi vizitează și care îi ajută cu tot ce au nevoie. Mulți dintre ei au fost botezați și primesc Sfintele Taine. Toate acestea sunt posibile datorită celor care doresc să dea o mână de ajutor; ei înțeleg că deținuții au nevoie de sprijinul lor și fac acest lucru ca un act al milostivirii.

De ce considerați proiectul ”Drum primenit” drept un act al milostivirii?

“**Drum primenit**” încearcă să-i ajute pe cei ”depersonalizați” să-și construiască o nouă identitate. Când greșim, ne abatem de la drumul drept, ne dezumanizăm și ne

pierdem identitatea. Noi facem iubirea să-l ajute pe cel care se abate de la drumul drept să-și revină. Acest lucru este posibil doar atunci când acesta acceptă și înțelege valoarea virtuților umane.

Ce v-a inspirat în acest proiect?

Cuvintele unui sfânt. Sfântul Josemaría Escrivá m-a încurajat să fac ceva care să fie de folos altuia; el m-a îndemnat să nu întorc spatele celui în nevoie. Cuvintele lui, pe care le-am citit de nenumărate ori, m-au susținut. “Fii convins că justiția nu este de ajuns pentru a rezolva marile probleme ale lumii. Când se face dreptate, să nu te surprindă suferința oamenilor. Demnitatea noastră, copiii lui Dumnezeu, are nevoie de mai mult. Milostivirea care pătrunde și însoțește actul justiției îndulcește și îndumnezeiește totul, căci Dumnezeu este iubire. (Sfântul Josemaría

Escrivá, Prietenii lui Dumnezeu, nr. 172).

Spuneți-ne câte ceva despre “Drum priment”

“Drum priment” [*Cambio de Paso*] este o asociație non-profit care are drept obiectiv reintegrarea socială a celor care au săvârșit crime și susținerea deciziei acestora de a nu se mai întoarce în penitenciar.

Complexitatea activității cuprinde antrenarea condamnaților în jocul de rugby, învățarea și practicarea unei meserii și continuarea acestor activități după eliberare.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/rugby-mi-a-adus-inapoi-dorinta-de-a-fi-cineva/>
(26.03.2025)